

Referències del Quadern d'activitats

DEL 3 AL 9 DE GENER

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | JUTGES 15, 16

«Que repugnant és la traïció!»

(Jutges 16:4,5) Després d'això, Samsó es va enamorar d'una dona de la vall de Sorec que es deia Dalila. ⁵ Els magistrats filisteus van anar a trobar-la i li digueren: —Afalaga'l per saber d'on li ve tanta força i com podríem fer-nos-ho per lligar-lo i així poder-lo dominar. Et donarem cada un mil cent sicles de plata.

w12 15/4 8 § 4

La traïció: una terrible marca dels nostres temps

⁴ Vegem primer el cas de Dalila, la dona manipuladora de la qual es va enamorar Samsó. Este jutge estava resolt a dur la capdavantera en la lluita del poble de Déu contra els filisteus. Tal volta sabent que ella no sentia ni amor ni lleialtat per Samsó, els cinc caps filisteus li van oferir una gran quantitat de diners per a que els contara el secret de la seua extraordinària força, i així poder eliminar-lo. Actuant com una mercenària, Dalila va acceptar l'oferta, però tres voltes va fracassar en el seu intent de descobrir el secret de Samsó. Aleshores va seguir pressionant-lo «insistent un dia i un altre amb les seues preguntes». Finalment, «Samsó, esgotat com per a morir-ne» li va revelar que mai s'havia tallat el cabell, i que si ho feia, perdria la força. Seguidament, ella es va encarregar que li tallaren el monyo mentre ell estava dormint en els seus genolls, i després el va entregar als seus enemics per a que feren amb ell el que volgueren (Jt 16: 4, 5, 15-21). Que repugnant és la traïció! Per culpa de la seua cobdícia, Dalila va trair a l'home que l'estimava.

(Jutges 16:15-18) Dalila li digué: —Com pots dir que m'estimes si no em confies el secret del teu cor? És la tercera vegada que et burles de mi i no em vols fer saber d'on et ve tanta força. ¹⁶ Dalila es va fer tan pesada insistent un dia i un altre amb les seues preguntes, que Samsó, esgotat com per a morir-ne, ¹⁷ li va obrir el cor dient: —No m'he tallat mai els cabells, perquè estic consagrat a Déu des d'abans del meu naixement. Si em tallaven els cabells, em mancaria la força i em tornaria feble, i seria com els altres hòmens. ¹⁸ Llavors Dalila va comprendre que Samsó li havia confiat el seu secret i va fer venir els magistrats filisteus: —Pugeu, que ja m'ha revelat tot el seu secret. Ells hi anaren amb els diners a la mà.

w05 15/1 27 § 5

Punts destacats del llibre de Jutges

14:16, 17; 16:16. Pressionar a algú amb plors i reprotxes pot perjudicar la relació amb eixa persona (Proverbis 19:13; 21:19).

(1 Tessalonicencs 2:10) Vosaltres sou testimonis, i Déu també ho és, que ens vam comportar amb vosaltres, els creients, de manera santa, justa i irrepreensible.

w12 15/4 11, 12 § 15, 16

La traïció: una terrible marca dels nostres temps

¹⁵ Com poden els cònjuges fidels l'un a l'altre? La Paraula de Déu diu: «Frueix de l'esposa de la teua joventut». I a més, diu: «Frueix de la vida amb la dona [o l'home] que estimes» (Pr 5:18; Eccl 9:9). Segons va passant el temps, cada un d'ells ha d'estar plenament present en la seua relació, tant en l'àmbit físic com emocional. Això significa estar atents l'un amb l'altre, passar

temps junts i enfortir la seua relació. Han de concentrar-se en protegir el seu matrimoni i la seua relació amb Déu. I per això, cal ser constants en estudiar la Paraula de Déu junts, predicar junts i demanar-li junts a Jehovà que els beneïska.

FIDELS A JEHOVÀ

¹⁶ Hi ha integrants de la congregació que han comés pecats greus i han de ser censurats «severament, perquè mantinguen sana la seua fe» (Tt 1:13). A més, en alguns casos, alguns germans han de ser expulsats. Esta disciplina ha permés que «els qui han passat per aquest entrenament» es recobren espiritualment (He 12:11). Però, i si l'expulsat és un familiar nostre o un amic íntim? Ací és quan hem de mostrar la nostra lleialtat, no a la persona, sinó a Déu. Jehovà ens observa i sap si estem obeïnt el manament de no tindre contacte amb *qualsevol* persona que estiga expulsada (*Ilig 1 Corintis 5:11-13*).

(**Salm 18:26, 27 [vv. 25, 26 TNM]**) Tu ets bo amb l'home bo, ets honrat amb l'home honrat; ²⁶ ets sincer amb el sincer, però, amb l'astut, ets sagaç.

Joies espirituals

(**Jutges 16:1-3**) Una vegada, Samsó se'n va anar a Gaza. Allí veié una prostituta i entrà a casa d'ella. ² Aquesta notícia va córrer entre la gent de Gaza: —Samsó és ací! Van encerclar la casa i s'estigueren tota la nit a l'aguait a la porta de la ciutat, sense fer res, perquè es deien: «Esperem que es faça de dia i llavors el matarem.» ³ Però Samsó només va estar-se al llit fins a mitjanit. Aleshores s'alçà, agafà els batents de la porta de la ciutat amb els dos muntants, els arrancà amb forrellats i tot, se'ls va carregar a l'esquena i els va pujar al cim del tossal que hi ha davant d'Hebron.

w05 15/3 27 § 6

Samsó triomfa gràcies a la força de Jehovà

Samsó tenia molt clar el seu objectiu: lluitar contra els filisteus. Quan es va quedar en la casa d'una prostituta en Gaza ho va fer per a lluitar contra els enemics de Déu. Necessitava un lloc on passar la nit en la ciutat enemiga i podia trobar-lo en la casa d'una prostituta. En realitat, Samsó no tenia cap intenció immoral. A mitjanit va eixir de la casa, va agafar les portes de la ciutat amb els seus dos muntants laterals i ho va portar tot al cim de la muntanya que estava prop d'Hebron, a uns 60 quilòmetres. Este gran acte el va realitzar amb l'aprovació i el poder de Déu (Jutges 16:1-3).

Lectura de la Bíblia

(**Jutges 16:18-31**) Llavors Dalila va comprendre que Samsó li havia confiat el seu secret i va fer venir els magistrats filisteus: —Pugeu, que ja m'ha revelat tot el seu secret. Ells hi anaren amb els diners a la mà. ¹⁹ Dalila va fer que Samsó s'adormira sobre els seus genolls i cridà un home que li tallara les set trenes. Samsó començà debilitar-se i va perdre la força. ²⁰ Dalila cridà: —Samsó, els filisteus són ací! Ell es despertà, pensant que se'n eixiria i se'n desfaria com les altres vegades, però no sabia que el Senyor s'havia allunyat d'ell. ²¹ Llavors els filisteus el van agafar i li buidaren els ulls. Després el baixaren a Gaza, el van lligar amb dos cadenes de bronze i li feien moldre gra a la presó. ²² Mentrestant, el cabell de Samsó havia començat a créixer, com abans de rapar-lo. ²³ Els magistrats filisteus es van reunir per oferir un gran sacrifici al seu déu Dagon i celebrar una festa. Cantaven: —El nostre déu ens ha lliurat Samsó, el nostre enemic. ²⁴ Quan el poble va veure l'estàtua del seu déu, el lloava cantant: —El nostre déu ens ha

lliurat el nostre enemic, que ens arrasava el país i en matava tants dels nostres. ²⁵ Enduts per l'alegria, la gent va cridar: —Feu venir Samsó i que balle davant de nosaltres! El feren venir de la presó i ballava davant de tot el món. Després el van deixar entre les columnes del temple. ²⁶ Samsó va demanar al jove que el guiava: —Acompanya'm i fes-me tocar les columnes que aguanten el temple, perquè m'hi puga repenjar. ²⁷ El temple era ple d'hòmens i dones. També hi eren tots els magistrats filisteus. A la terrassa hi havia uns tres mil hòmens i dones que havien vist els balls de Samsó. ²⁸ Llavors ell va invocar el Senyor: —Senyor, Déu sobirà, recorda't de mi, t'ho demane! Retorna'm la força per aquesta sola vegada, Déu meu, perquè d'un sol colp puga venjar-me dels filisteus per la pèrdua dels meus dos ulls. ²⁹ Samsó va palpar les dos columnes centrals que aguantaven el temple i s'hi va repenjar, la mà dreta sobre l'una i l'esquerra sobre l'altra. ³⁰ Llavors va cridar: —Que muira jo amb tots els filisteus! Va empènyer amb totes les seues forces, i el temple es va afonar damunt dels magistrats i tota la gent que eren dins. Samsó en va matar més en el moment de morir que no quan vivia. ³¹ Els seus germans i tota la seua família van baixar per endur-se'n el cos. L'anaren a enterrar entre Sorà i Eixtaol, a la tomba del seu pare Manóah. Samsó havia estat jutge d'Israel durant vint anys.

VISQUEM COM A CRISTIANS

La Bíblia va salvar el nostre matrimoni

(Jaume 5:14, 15) Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faça cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungisquen amb oli en nom del Senyor i pregunuen per ell. ¹⁵ Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que haja comés.

DEL 10 AL 16 DE GENER

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | JUTGES 17-19

«Desobeir la llei de Déu té conseqüències»

(Jutges 17:1, 2) A les muntanyes d'Efraïm hi havia un home anomenat Micà. ² Un dia va confessar a sa mare: —¿Recordes aquelles mil cent peces de plata que et van desaparèixer i sobre les quals tu vas pronunciar una maledicció davant de mi? Doncs bé, ací tens els diners. Jo te'ls havia pres. Sa mare va exclamar: —Que el Senyor et beneïska, fill meu!

(Jutges 17:4, 5) Però Micà tornà a donar la plata a sa mare. Llavors ella en va prendre dos-centes peces i les donà a l'argenter. Aquest en va fer una estàtua de metall fos, que van instal·lar a casa de Micà. ⁵ Així aquest home, Micà, va tenir un temple a sa casa: es va fabricar un efod i uns terafim i va donar la investidura sacerdotal a un dels seus fills.

(Jutges 17:12) Micà va donar la investidura sacerdotal al levita; aquell jove va convertir-se en el seu sacerdot i es quedà a viure a sa casa.

it-2 398

Micà

1. Home d'Efraïm. No va fer cas de l'octau dels deu manaments (Ex 20:15). Micà li va furtar a sa mare 1.100 peces de plata. Quan ho va confessar i li les va tornar, ella va dir: «Vull consagrar aquesta plata al Senyor, a favor de tu, fill meu, perquè fonguen una estàtua de metall. Ara, doncs, te les torne». Després, va portar 200 peces de plata a un plater, que va fer «una estàtua de metall fos» que després va estar en la casa de Micà. Este «va tenir un temple», va fer un

efod i un terafim, i va autoritzar a un dels seus fills per a que fora sacerdot a favor seu. Encara que tot açò es va fer amb la intenció d'honrar a Jehovà, va ser un error molt greu, perquè va violar el manament que prohibia la idolatria (Ex 20:4-6) i va passar per alt el tabernacle i el sacerdoti de Jehovà (Jt 17:1-6; Dt 12:1-14). Temps després, Micà va dur a sa casa a Jonatan, un descendent de Guerxom, el fill de Moisés, i va contractar a este jove levita com a sacerdot (Jt 18:4, 30). Es va sentir satisfet per això, encara que equivocadament va dir: «Ara estic segur que el Senyor em serà propici» (Jt 17:7-13). Però Jonatan no era descendent d'Aaron, aixina que ni tan sols complia els requisits per a ser sacerdot, la qual cosa va fer que fora més gran encara l'error de Micà (Nm 3:10).

(Jutges 18:24-26) Micà va respondre: —M'heu pres el déu que jo m'havia fabricat i vos emporteu el sacerdot. Em deixeu sense res i encara em dieu: «Què et passa?»²⁵ Els danites li replicaren: —No et volem sentir més! A veure si uns hòmens rabiosos es llançaran contra vosaltres, i tu i la teua família perdreu la vida.²⁶ Els danites continuaren la marxa. Micà, veient que eren més forts que no ell, se'n tornà a casa.

it-2 399 § 1

Micà

Poc després, Micà va perseguir els danites acompanyat d'un grup d'hòmens. Una volta va arribar on ells estaven, els hòmens de Dan li van preguntar què li passava, i Micà va respondre: «M'heu pres el déu que jo m'havia fabricat i vos emporteu el sacerdot. Em deixeu sense res». Per això, els fills de Dan li van advertir que es girarien contra ell si continuava seguint-los i alçant la veu. Com Micà va vore que els danites eren molt més forts que el seu grup, va tornar a sa

casa (Jt 18:22-26). Posteriorment, els danites van derribar i cremar Laix, i en la seua ubicació van edificar la ciutat de Dan. Jehonatan i els seus fills foren sacerdots dels danites i «van conservar entre ells l'estàtua que Micà s'havia fabricat, tot el temps que hi va haver a Siló el santuari de Déu» (Jt 18:27-31).

Joies espirituals

(Jutges 19:18) El levita li respongué: —Estem de pas. Venim de Betlem de Judà i fem camí cap a l'interior de les muntanyes d'Efraïm. Jo sóc d'allí i me'n torne a la casa del Senyor; però ara ningú no m'acull a casa.

w15 15/12 10 § 6

⁶ Hui en dia tenim més proves que el nom de Déu ha d'estar en la Bíblia. En la revisió en anglés de la *Traducció del Nou Món* de 2013, apareix 7.216 vegades, és a dir, 6 voltes més que en l'edició de 1984. Per què? Perquè en els rols del Mar Mort que es van publicar recentment, apareix en 5 llocs addicionals, en 1 Samuel 2:25; 6:3; 10:26, i 23:14, 16. Per altre costat, un estudi més profund dels manuscrits antics va tindre com a conclusió que s'inclouera també en Jutges 19:18.

Lectura de la Bíblia

(Jutges 17:1-13) A les muntanyes d'Efraïm hi havia un home anomenat Micà.² Un dia va confessar a sa mare: —¿Recordes aquelles mil cent peces de plata que et van desaparèixer i sobre les quals tu vas pronunciar una maledicció davant de mi? Doncs bé, ací tens els diners. Jo te'ls havia pres. Sa mare va exclamar: —Que el Senyor et beneïska, fill meu!³ Micà va tornar les mil cent peces de plata a sa mare, però ella li digué: —Vull consagrar aquesta plata al Senyor, a favor de tu, fill meu, perquè fonguen una estàtua de me-

tall. Ara, doncs, te les torne. ⁴ Però Micà tornà a donar la plata a sa mare. Llavors ella en va prendre dos-centes peces i les donà a l'argenter. Aquest en va fer una estàtua de metall fos, que van instal·lar a casa de Micà. ⁵ Així aquest home, Micà, va tenir un temple a sa casa: es va fabricar un efod i uns terafim i va donar la investidura sacerdotal a un dels seus fills. ⁶ En aquell temps no hi havia rei a Israel i tota la gent feia el que li semblava. ⁷ Hi havia un jove de Betlem de Judà, del clan de Judà, que era levita, però que residia allí com a foraster. ⁸ El levita va deixar Betlem de Judà amb la intenció de buscar un altre lloc de residència. Tot fent camí per les muntanyes d'Efraïm va arribar a la casa de Micà. ⁹ Aquest va preguntar-li: —D'on véns? Ell respongué: —Sóc un levita de Betlem de Judà i busque un lloc de residència. ¹⁰ Micà li va proposar: —Queda't amb mi! Em faràs de pare i de sacerdot. Et donaré cada any deu peces de plata, roba i menjar. El levita primerament se'n va anar, ¹¹ però després es decidí a quedar-se amb aquell home, que el tractà com un dels seus fills. ¹² Micà va donar la investidura sacerdotal al levita; aquell jove va convertir-se en el seu sacerdot i es quedà a viure a sa casa. ¹³ Micà es va dir: —Ara estic segur que el Senyor em serà propici, perquè tinc aquest levita com a sacerdot.

DEL 17 AL 23 DE GENER

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | JUTGES 20, 21

«Demana-li a Jehovà constantment»

(Jutges 20:17, 18) Per la seua banda, els israelites, sense comptar els benjaminites, van concentrar quatre-cents mil hòmens capaços de combatre, tots ells gent preparada per a la guerra. ¹⁸ Els israelites van pujar a Betel

per consultar Déu: —Quina de les nostres tribus ha de ser la primera a combatre contra els benjaminites? El Senyor va designar la tribu de Judà.

(Jutges 20:23) Abans, però, havien tornat a Betel, havien plorat a la presència del Senyor fins a la vesprada i li havien fet aquesta consulta: —¿Cal que tornem a fer la guerra contra els benjaminites, els nostres germans? El Senyor els havia respost: —Torneu-hi.

w11 15/9 32 § 2

Podràs imitar a Pinhàs davant les situacions difícils?

En una ocasió, els hòmens de Guibà, ciutat de la tribu de Benjamí, van violar i assassinar amb violència a la concubina d'un levita. En venjança, les altres tribus van eixir a combatre contra Benjamí (Jt 20:1-11). Encara que van orar abans d'anar a la batalla, van sofrir dos derrotes i grans pèrdues (Jt 20:14-25). Pensarien que les oracions eren inútils i que Jehovà no desitjava que castigaren este delictes?

(Jutges 20:26-28) Llavors tots els israelites i tot el poble es van reunir a Betel. Allà, asseguts a la presència del Senyor, van plorar i dejunar tot aquell dia fins a la vesprada, i oferiren al Senyor holocaustos i sacrificis de comunió. ^{27, 28} En aquella època, l'arca de l'al·liança de Déu es trobava a Betel, i Pinhàs, fill d'Eleazar, fill d'Aaron, estava al seu servici. Els israelites, doncs, van fer aquesta consulta al Senyor: —¿Cal que tornem a eixir a combatre contra el nostre germà Benjamí, o no? El Senyor respongué: —Torneu-hi, que demà els farà caure a les vostres mans.

(Jutges 20:35) El Senyor va derrotar Benjamí davant d'Israel: aquell dia els israelites mataren vint-i-cinc mil cent benjaminites, capaços tots ells de combatre.

(**Lluc 11:9**) I jo vos dic: Demaneu, i Déu vos donarà; busqueu, i trobareu; toqueu, i Déu vos obrirà.

w11 15/9 32 § 4

Podràs imitar a Pinhàs davant les situacions difícils?

Què poden aprendre d'este relat els ancians que lluiten amb problemes persistents en la seua congregació? Quan vegem que no aconseguixen solucionar-los a pesar dels esforços i les oracions contínues, no han de desesperar-se. Més bé, han de recordar este consell de Jesús: «I jo vos dic: Demaneu, i Déu vos donarà; busqueu, i trobareu; toqueu, i Déu vos obrirà» (Lluc 11:9). Encara que parega que la resposta de Jehovà tarda a arribar, els ancians poden estar segurs que Jehovà respondrà en el moment que ell considere més oportú.

Joies espirituals

(**Jutges 20:16**) Entre tota aquella tropa hi havia set-cents foners escollits que, tant amb la dreta com amb l'esquerra, podien llançar una pedra contra un cabell sense fallar el tir.

w14 1/5 11 § 4-6

Ho sabies?

Com s'utilitzaven les fones en les batalles de l'antiguitat?

David va matar el gegant Goliat amb una fona. Al paréixer, va aprendre a utilitzar esta arma durant els anys que va ser pastor (1 Samuel 17:40-50).

La fona apareix tant en l'art egipci com en l'assiri de temps bíblics. Es tracta d'un tros de cuir o tela amb dos corretges que estan nugades als dos extrems. La persona que tenia l'arma posava en el cuir o tela una pedra llisa de 5 a 7 centímetres i mig de diàmetre i uns 250 grams. Després, agafava

amb la mà les dos corretges pels extrems, feia girar la fona sobre el seu cap i soltava una de les dos corretges; la pedra eixia disparada amb gran velocitat i precisió.

En l'Orient Mitjà s'han desenterrat moltes pedres de fona que van ser utilitzades en batalles antigues. Un guerrer experimentat podia llançar pedres a velocitats d'entre 160 i 240 quilòmetres per hora. No se sap amb seguretat si la fona tenia el mateix abast que l'arc, però podia ser igual de mortífera (Jutges 20:16).

Lectura de la Bíblia

(**Jutges 20:1-13**) Tots els israelites, com un sol home, van anar a Mispà a reunir-se en assemblea a la presència del Senyor. Hi anaren de tot arreu, des de Dan fins a Beerxeba, i també del país de Galaad. ² A l'assemblea de tot el poble de Déu, van assistir-hi els caps de tot el poble i totes les tribus d'Israel: quatre-cents mil hòmens capaços de combatre. ³ Els benjaminites sentiren a dir que els israelites s'havien reunit a Mispà. Els israelites van preguntar: —Expliqueu-nos com ha estat aquest crim. ⁴ El levita, el marit de la dona assassinada, prengué la paraula: —La meua concubina i jo havíem arribat a Guibà de Benjamí per fer-hi nit. ⁵ Els caps de casa de Guibà vingueren contra mi durant la nit i van encerclar la casa on m'hostatjava. Tenien la intenció de matar-me, i a la meua concubina, la violentaren tant que va morir. ⁶ Llavors vaig agafar el seu cadàver i el vaig esquarterar. En vaig enviar els trossos per tot el territori de l'heretat d'Israel, ja que els de Guibà havien comés un crim i una infàmia mai vista a Israel. ⁷ ¿No sou israelites tots vosaltres? Doncs discutiu i parleu-ne ací mateix! ⁸ Tot el poble es va alçar com un sol home i van dir: —Ningú de nosaltres no se'n tornarà a la seua tenda ni a sa casa. ⁹ I

ara farem això contra Guibà: segons el que determinen les sorts, ¹⁰ escollirem deu hòmens de cada cent, cent de cada mil i mil de cada deu mil entre totes les tribus d'Israel. Aquests s'encarregaran de proveir les tropes que aniran contra Guibà de Benjamí per castigar la infàmia que s'ha comés a Israel. ¹¹ Tots els israelites s'havien ajuntat, aliats com un sol home, per anar contra aquella ciutat. ¹² Llavors les tribus d'Israel van enviar missatgers per tota la tribu de Benjamí a dir-los: —Com és que entre vosaltres s'ha comés aquest crim? ¹³ Doneu-nos ara mateix aquests poca-vergonyes de Guibà. Els matarem i així extirparem la maldat d'enmig d'Israel. Però els benjaminites no volgueren escoltar els seus germans israelites.

VISQUEM COM A CRISTIANS

La creació enfortix la nostra confiança en la saviesa de Jehovà

(Proverbis 16:3) Confia al Senyor les teues faenes i es realitzaran els teus projectes.

(Proverbis 16:9) L'home planeja una ruta, però el Senyor li encamina els passos.

(Proverbis 30:24, 25) Hi ha a la terra quatre coses ben menudes, però més sensates que els savis: ²⁵ les formigues, poble sense poder, que a l'estiu acumulen provisions

(Romans 1:20) D'ençà que el món va ser creat, el poder etern de Déu i la seua divinitat, que són invisibles, s'han fet visibles a la intelligència a través de les coses creades. Per això no tenen excusa.

DEL 24 AL 30 DE GENER

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | RUT 1, 2

«Busquem l'amor lleial»

(Rut 1:8-13) Noemí va dir a les seues nores:

—Aneu, torneu cada una a casa de la mare! Que el Senyor siga tan bo amb vosaltres com vosaltres ho heu estat amb els marits difunts i amb mi mateixa! ⁹ Que el Senyor vos concedisca la felicitat a casa d'un nou marit! Llavors Noemí les va besar. Elles van esclatar en plors ¹⁰ i li deien: —No! Volem anar amb tu i unir-nos al teu poble! ¹¹ Noemí insistia: —Torneu-vos-en, filles meues! Per què voleu venir amb mi? Jo ja no puc tenir més fills perquè vos hi pugueu casar. ¹² Aneu, torneu-vos-en, filles meues! Sóc massa gran per a casar-me. I ni que pensara que encara puc tenir fills, em casara aquesta mateixa nit i n'arribara a tenir, ¹³ ¿esperaríeu fins que foren grans? ¿Per ells renunciariéu a casar-vos? No, filles meues! El meu destí és més amarg que el vostre: la mà del Senyor s'ha girat contra mi.

w16.02 14 § 5

Imitem l'exemple dels amics de Jehovà

⁵ Rut possiblement va pensar que lo millor era tornar a Moab. Al cap i a la fi, allí estaven els seus familiars i ells podrien cuidar d'ella. A més, eixa era la seua terra, coneixia molt bé la cultura, l'idioma i la gent. Noemí no podia oferir-li cap d'estos avantatges en Betlem. És més, li va dir que es quedara en Moab, perquè no sabia si podria aconseguir casa o un marit per a ella i per a la seua cunyada. Orpà va decidir tornar «al seu poble i als seus déus» (Rut 1:9-15). Faria el mateix Rut? No.

(Rut 1:16, 17) Però Rut contestà: —No insistisques que et deixi, que em separe de tu i me'n torne! On vagis tu, vull anar-hi jo; on visques tu, vull viure-hi jo. El teu poble serà el meu poble, el teu Déu serà el meu Déu. ¹⁷ On moriràs tu, allí moriré jo i allí seré enterrada. Només la mort ens podrà separar; i si no és així, que el Senyor em faça caure damunt tota classe de mals!

w16.02 14 § 6

Imitem l'exemple dels amics de Jehovà

⁶ Rut coneixia a Jehovà, potser gràcies al seu difunt espòs o a la seua sogra. Ella sabia que ell no era com els deus de Moab i que mereixia el seu amor i la seua adoració. Però no era suficient amb saber-ho, calia prendre una decisió i Rut va prendre la decisió més intel·ligent: servir a Jehovà. «El teu poble serà el meu poble», li va dir a Noemí, «el teu Déu serà el meu Déu» (Rut 1:16). L'amor de Rut per Noemí és molt commovedor, però més commovedor encara és el seu amor per Déu. Temps després, un home important de Betlem anomenat Booz la va felicitar per buscar refugi baix les «ales» de Jehovà (**Ilig Rut 2:12**). Potser esta imatge ens faça pensar en una poderosa au i el seu pollet, que s'amaga baix les seues ales (Sl. 36:8 [v. 7 *TNM*]; 91:1-4). Jehovà va ser eixa classe de pare per a Rut. Ell la va recompensar per la seua fe i ella mai es va penedir de la decisió que va prendre.

(**Salm 63:4 [v. 3 *TNM*]**) L'amor que em tens és millor que la vida; per això els meus llavis et lloaran.

(**Proverbis 21:21**) Qui s'esforça a ser bo i fidel trobarà vida, bondat i honor.

Joies espirituals

(**Rut 1:20, 21**) Ella els responia: —No em digueu Noemí; digueu-me Marà, perquè el Totpoderós m'ha omplit d'amargor. ²¹ Me'n vaig anar d'ací amb les mans plenes i el Senyor m'hi ha fet tornar amb les mans buides. Per què, doncs, em dieu Noemí si el Senyor m'ha afligit, si el Totpoderós m'ha humiliat?

w05 1/3 27 § 1

Punts destacats del llibre de Rut

1:13, 21. Per què va dir Noemí que Jehovà l'havia «omplit d'amargor»? Noemí no va

culpar a Déu de cap mal. No obstant, en vista de tot el que li havia passat, pensava que Jehovà estava contra ella. Se sentia amargada i havia perdut la il·lusió. A més, en aquells temps, tindre fills es considerava una benedicció divina i l'esterilitat, com una maledicció. Davant la mort dels seus dos fills, que no li havien deixat nets, potser Noemí se sentira justificada per a pensar que Jehovà l'havia humiliat.

Lectura de la Bíblia

(**Rut 1:1-17**) En l'època que els jutges governaven els israelites, hi hagué fam al país. Per això, un home de Betlem de Judà va emigrar, amb la dona i els dos fills, als camps de Moab. ² L'home es deia Elimèlec, la seua dona Noemí i els dos fills Mahlon i Quilion. Eren efratites, de Betlem de Judà. ³ Elimèlec, marit de Noemí, va morir. Ella es quedà sola amb els dos fills, ⁴ que es van casar amb dones moabites; l'una es deia Orpà, i l'altra, Rut. Uns deu anys més tard, ⁵ també van morir Mahlon i Quilion, i Noemí es va quedar tota sola, sense fills i sense marit. ⁶ Quan Noemí va saber que el Senyor havia concedit al seu poble una bona collita de blat, es preparà per a deixar els camps de Moab amb les seues nores. ⁷ Se'n van anar, doncs, del lloc on vivien per retornar a Judà. Però, mentre feien camí, ⁸ Noemí va dir a les seues nores: —Aneu, torneu cada una a casa de la mare! Que el Senyor siga tan bo amb vosaltres com vosaltres ho heu estat amb els marits difunts i amb mi mateixa! ⁹ Que el Senyor vos concedisca la felicitat a casa d'un nou marit! Llavors Noemí les va besar. Elles van esclatar en plors ¹⁰ i li deien: —No! Volem anar amb tu i unir-nos al teu poble! ¹¹ Noemí insistia: —Torneu-vos-en, filles meues! Per què voleu venir amb mi? Jo ja no puc tenir més fills perquè vos hi pugueu casar. ¹² Aneu, torneu-vos-en, filles meues! Sóc massa gran

per a casar-me. I ni que pensara que encara puc tenir fills, em casara aquesta mateixa nit i n'arribara a tenir, ¹³ ¿esperaríeu fins que foren grans? ¿Per ells renunciariéu a casar-vos? No, filles meues! El meu destí és més amarg que el vostre: la mà del Senyor s'ha girat contra mi. ¹⁴ De bell nou esclataren en plors. Orpà va besar la sogra per acomiadar-se'n, però Rut no se'n volgué separar. ¹⁵ Noemí li va dir: —Mira, la teua cunyada ha tornat al seu poble i als seus déus. Fes com ella, torna-te'n a casa! ¹⁶ Però Rut contestà: —No insistisques que et deixi, que em separe de tu i me'n torne! On vagis tu, vull anar-hi jo; on visques tu, vull viure-hi jo. El teu poble serà el meu poble, el teu Déu serà el meu Déu. ¹⁷ On moriràs tu, allí moriré jo i allí seré enterrada. Només la mort ens podrà separar; i si no és així, que el Senyor em faça caure damunt tota classe de mals!

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

ia 43, 44 § 5-9

Què constituïx una família?

⁵ Quan Rut acaba de desgranar les espigues i recollir els grans, veu que té aproximadament una mesura d'efà, l'equivalent a més de 20 litres de capacitat. Tot aquell ordi pesa uns 14 quilos, així que per a carregar-lo, potser el pose damunt d'una peça de tela i es col·loque el gavell sobre el cap. Tornant a Betlem, comença a fosquejar (Rut 2:17).

⁶ Noemí s'alegra quan veu que arriba la seua benvolguda nora i potser fins i tot fa un esglai de sorpresa al vore el gavell pesat d'ordi. Rut també porta el que li va sobrar del menjar que Booz va oferir als treballadors, i amb això sopen les dos. Noemí li pregunta: «On has estat espigolant tot el

dia? On has treballat? Beneït siga el qui ha estat tan bo amb tu!» (Rut 2:19). Al vore tot el que la jove ha aconseguit, Noemí se n'adona que algú s'ha fixat en ella i l'ha tractat amb amabilitat.

⁷ Les dos es posen a parlar i Rut li conta a Noemí que Booz ha sigut molt bo amb ella. Noemí, commoguda, li respon: «Que el Senyor el beneïska, el Senyor que sempre és bondadós amb vius i morts!» (Rut 2:20). Com vegem, Noemí considerava que els bons actes de Booz en realitat venien de Déu. Per què? Perquè és Jehovà qui mou els seus servents a ser bons i generosos. A més, promet recompensar els qui actuen amb bondat (***Il·lig Proverbis 19:17***).

⁸ Noemí aconsella a Rut que accepti l'oferta de Booz de continuar espigolant en els seus camps, mantenint-se a prop de les jóvens que treballen per a ell, aixina evitarà que altres treballadors la molesten. Rut li fa cas i, com diu el relat, «continuava vivint amb la seua sogra», paraules que destaquen una volta més la qualitat que la distingix, l'amor lleial (Rut 2:22, 23). I què es pot dir de nosaltres? Estem sempre disposats a ajudar i donar suport a la nostra família quan ens necessita? Recordem que a Jehovà no li passaven inadvertits estos actes d'amor i lleialtat.

⁹ Es pot dir que Rut i Noemí eren una família? Alguns pensen que una verdadera «família» està composta per un pare, una mare, fills, avis... Però el cas de Rut i Noemí ens ajuda a vore que, si servim a Jehovà, no importa com siga de xicoteta la nostra família, podem aconseguir que en la nostra llar hi haja amor, carinyo i bondat. Valorem de tot cor la família que tenim? A més, Jesús va explicar que els que encara no tenen família poden trobar-la en la congregació cristiana (Mc 10:29, 30).

VISQUEM COM A CRISTIANS

No dubtes de l'amor lleial de Jehovà

(Isaïes 43:4) Ets tan preciós per a mi, tan valuós i estimat, que donaria altres hòmens en comptes teu, altres pobles, a canvi de la teua vida.

(Salm 25:10) L'obrar del Senyor és tot ell amor fidel per als qui guarden la seua aliança. *Làmed.*

DEL 31 DE GENER AL 6 DE FEBRER

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | RUT 3, 4

«Establix i mantín una bona reputació»

(Rut 3:10) Booz li va dir: —Que el Senyor et beneísca, filla meua! Aquesta segona prova de fidelitat que acabes de donar és millor que la primera, perquè no t'has buscat cap pretendent jove, ni pobre ni ric.

w12 1/10 22 § 4

Una dona excel·lent

Booz, amb un to dolç i tranquil·litzador li va dir: «Que el Senyor et beneísca, filla meua! Aquesta segona prova de fidelitat que acabes de donar és millor que la primera, perquè no t'has buscat cap pretendent jove, ni pobre ni ric» (Rut 3:10). «La primera» volta es referix a l'amor lleial que va mostrar Rut a l'acompanyar a Noemí fins a Israel i cuidar-la. La «segona prova» és esta. Booz reconeix que una jove com Rut podia haver buscat un espòs molt més jove, ja fora ric o pobre. Però ella vol fer el bé no només a Noemí sinó també al difunt espòs de Noemí, és a dir, desitja que el nom d'ell continue en la seua terra natal. És fàcil vore per què li impressiona a Booz l'altruisme de Rut.

(Rut 3:11) Ara, doncs, filla meua, no tingues por! Faré per tu tot el que em demanes, perquè tots els prohoms del poble saben que ets una dona de vàlua.

w12 1/10 23 § 1

Una dona excel·lent

Rut havia de sentir-se molt satisfeta, ja que Booz havia dit que tot el món la considerava «una dona de vàlua». Segurament una cosa que ha influït molt en el fet que tinga tan bona reputació és el seu desig de conèixer a Jehovà i servir-lo. A més, ha mostrat una gran bondat i sensibilitat cap a Noemí i el seu poble, ja que ha estat disposta a adaptar-se a una cultura i uns costums que segurament no eren coneguts per a ella. Si imitem la fe de Rut, ens esforçarem per tractar els altres, la seua cultura i els seus costums amb profund respecte. I si ho fem aixina, nosaltres també aconseguirem una reputació excel·lent.

(Rut 4:11-13) Tots els presents i els ancians que eren a la plaça de davant del portal de la vila van respondre: —En som testimonis! Que el Senyor beneísca la dona que entra a ta casa; que la faça semblant a Raquel i Lia, que bastiren les dos el casal d'Israel. Sigues ric a Efrata, famós a Betlem. ¹² Que per la fillada que el Senyor et vulga donar d'aquesta jove, la teua casa siga com la de Peres, el fill que Tamar va infantar a Judà! ¹³ Aleshores Booz va prendre Rut per muller. El Senyor va beneir aquesta unió fent que Rut tinguera un fill.

w12 1/10 24 § 2

Una dona excel·lent

Booz es va casar amb Rut i com diu el relat bíblic: «El Senyor va beneir aquesta unió fent que Rut tinguera un fill». Jehovà li va concedir quedar-se embarassada i va donar

a llum un xiquet. Les dones de Betlem beneïren a Noemí i alabaren a Rut per ser-li millor que set fills. Amb el temps, com afegeix el relat, el fill de Rut va arribar a ser un avantpassat del gran rei David (Rut 4:11-22). David, al seu temps, va ser avantpassat de Jesucrist (Mateu 1:1).

Joies espirituals

(Rut 4:6) Llavors l'altre va dir: —No ho puc fer. En aquestes condicions perjudicaria la meua pròpia heretat. Val més que et quedes amb el meu dret; jo no en vull fer ús.

w05 1/3 29 § 3

Punts destacats del llibre de Rut

4:6. De quina manera podria aquell que recomprava perjudicar la seua pròpia herència? Per a començar, si la persona que era indigent havia venut la seua herència de terra, el recomprador havia de comprar el terreny a un preu estipulat d'acord amb el nombre d'anys que faltaven fins al jubileu (Levític 25:25-27). Fer això reduiria el valor del seu propi patrimoni. A més, en el cas de Rut, si tenia un fill, seria ell qui heretaria el camp, no els familiars pròxims al recomprador.

Lectura de la Bíblia

(Rut 4:7-22) Antigament, a Israel, quan es tractava d'un rescat o d'una permuta, per donar valor a la transacció hi havia el costum de llevar-se les sandàlies i donar-les a l'altre. Això a Israel autenticava la transacció. ⁸ Per això, quan l'altre va dir a Booz: «Compra'l tu», es va llevar les sandàlies i li les va donar. ⁹ Booz digué als ancians i a tots els allí presents: —Hui vosaltres sou testimonis que compre a Noemí tot allò que pertanyia a Elimélec i als seus fills Quilion i Mahlon ¹⁰ i que adquirisc com a esposa Rut, la moabita, dona de Mahlon. Així la propietat

restarà dins de la família del difunt i no serà esborrat el nom del difunt d'entre els seus germans i de la memòria del seu poble. Hui vosaltres en sou testimonis! ¹¹ Tots els presents i els ancians que eren a la plaça de davant del portal de la vila van respondre: —En som testimonis! Que el Senyor beneïska la dona que entra a ta casa; que la faça semblant a Raquel i Lia, que bastiren les dos el casal d'Israel. Sigues ric a Efrata, famós a Betlem. ¹² Que per la fillada que el Senyor et vulga donar d'aquesta jove, la teua casa siga com la de Peres, el fill que Tamar va infantar a Judà! ¹³ Aleshores Booz va prendre Rut per muller. El Senyor va beneir aquesta unió fent que Rut tinguera un fill. ¹⁴ Les veïnes deien a Noemí: —Beneït siga el Senyor, que no t'ha deixat hui sense ningú que vetle per tu. El nom del difunt es mantindrà a Israel. ¹⁵ El xiquet et serà consol i protecció en la vellesa, perquè l'ha infantat la teua nora que tant t'estima, ella que per a tu val més que set fills. ¹⁶ Noemí prenia el xiquet, se'l posava a la falda i li feia de comare. ¹⁷ Les veïnes deien: —Noemí ha tingut un fill! I foren elles qui l'anomenaren Obed. Obed va ser el pare de Jessé, i Jessé, el pare de David. ¹⁸ Llista genealògica dels descendents de Peres: Peres va ser el pare d'Hesron; ¹⁹ Hesron, el de Ram; Ram, el d'Amminadab; ²⁰ Amminadab, el de Nahxon; Nahxon, el de Salmon; ²¹ Salmon, el de Booz; Booz, el d'Obed; ²² Obed, el de Jessé, i Jessé va ser el pare de David.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Augmenta la teua alegria en la predicació: Ajuda els teus estudiants a assistir a les reunions

(Salm 22:23 [v. 22 TNM]) Anunciaré el teu nom als meus germans, et lloaré enmig del poble reunit.

(Salm 65:5 [v. 4 *TNM*]) Feliç aquell que tu esculls per a entrar a viure en els teus atris! Ens saciarem dels béns de ta casa, dels dons sagrats del teu temple.

(1 Corintis 14:24, 25) Però si tots profetitzen i entra un no creient o un no iniciat, entre tots li faran veure els seus pecats, tots discerniran el seu cas, ²⁵ i seran descoberts els secrets del seu cor. Llavors es prosternarà amb el front fins a terra, adorarà Déu i proclamarà que realment Déu és enmig de vosaltres.

DEL 7 AL 13 DE FEBRER

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 1 SAMUEL 1, 2

«Dona a conèixer els teus pensaments a Jehovà en oració»

(1 Samuel 1:10) Ella, plena d'amargor i plorant desconsoladament, pregà al Senyor

(1 Samuel 1:12) Mentre ella anava insistint en la seua pregària al Senyor, Elí es fixava en la seua boca.

(1 Samuel 1:15) Anna va respondre: —No, senyor meu. Sóc una dona atribolada. No he begut vi ni cap altra beguda alcohòlica. Tan sols obria el cor al Senyor.

ia 55 § 12

Li va obrir el seu cor a Jehovà

¹² L'exemple d'Anna ens mostra com desitja Déu que li orem. Jehovà bondadosament ens convida a parlar-li amb franquesa, sense reserves, a contar-ho tot com un xiquet ho faria amb el pare que estima (*Ilig Salm 62:9 [v. 8 *TNM*] i 1 Tessalonicencs 5:17*). L'apòstol Pere va escriure per inspiració estes consoladores paraules relacionades amb l'oració a Jehovà: «Descarregueu en ell totes les vostres preocupacions, ja que ell mateix es preocupa de vosaltres» (1Pe 5:7).

(1 Samuel 1:18) Ella respongué: —Senyor meu, que tinga sempre el teu favor! Anna se'n va anar, va menjar i ja no semblava la mateixa d'abans.

w07 15/3 16 § 4

Com va trobar Anna pau interior

Quines lliçons aprenem d'este relat? Quan li contem a Jehovà els nostres problemes, podem parlar-li amb completa sinceritat i fer-li peticions concretes. Si no hi ha res més que puguem fer per solucionar-los, hem de deixar-ho tot en les seues mans; és el millor (Proverbis 3:5, 6).

(Salm 55:23 [v. 22 *TNM*]) Deixa en mans del Senyor el teu destí: ell et mantindrà. No permetrà mai de la vida que el just sucumbisca.

(Salm 62:9 [v. 8 *TNM*]) Vosaltres, poble seu, confieu sempre en ell, esplaieu davant d'ell el vostre cor: Déu és el nostre refugi. *Pausa*

Joies espirituals

(1 Samuel 2:10) El Senyor desconcerta els enemics, l'Altíssim, des del cel, els fa sentir el tro. El Senyor judica el món d'un cap a l'altre, dóna la victòria al seu rei, alça el front del seu ungit.

w05 15/3 21 § 5

Punts destacats del llibre de Primer de Samuel

2:10. Per què Anna va demanar a Jehovà en oració que donara «la victòria al seu rei» quan no hi havia rei a Israel? La llei mosaica va predir que els israelites tindrien un rei humà (Deuteronomi 17:14-18). En el seu llit de mort, Jacob va profetitzar: «El ceptre [símbol d'autoritat reial] no serà mai pres de Judà» (Gènesi 49:10). A més, respecte a Sara, l'avantpassada dels israelites, Jehovà va dir: «Serà mare de pobles i de reis» (Gènesi 17:16). Aixina que Anna estava orant sobre un rei futur.

Lectura de la Bíblia

(1 Samuel 1:1-18) A les muntanyes d'Efraïm hi havia un home que es deia Elcanà. Era del clan dels sufites del poble de Ramà. Era fill de Jeroham, fill d'Elihú, fill de Tohu, descendent de Suf, un efraïmita. ² Tenia dos dones: l'una es deia Anna i l'altra Peninnà. Peninnà tenia fills, mentre que Anna no en tenia cap. ³ Cada any, Elcanà pujava a Siló per adorar el Senyor de l'univers i oferir-li un sacrifici. A Siló oficiaven, com a sacerdots del Senyor, Ofni i Pinhàs, els dos fills d'Elí. ⁴ Va arribar el dia que Elcanà oferia la seua víctima. Elcanà tenia el costum de donar a la seua muller Peninnà i als seus fills i filles les porcions corresponents; ⁵ però a Anna li reservava la part millor, perquè l'estimava molt, encara que el Senyor l'havia deixada estèril. ⁶ La seua rival no parava d'humiliar-la retraient-li que el Senyor l'haguera deixada sense fills. ⁷ Cada any passava el mateix, quan Anna pujava al santuari del Senyor. També aquella vegada Peninnà mortificava Anna. Llavors Anna va esclatar en plors, i no volia menjar. ⁸ Elcanà, el seu marit, li digué: —Anna, per què plores i no menges? Per què estàs tan trista? No valc per a tu més que deu fills? ⁹ En acabar el convit a Siló, Anna es va dirigir al santuari del Senyor. El sacerdot Elí s'estava assegut en un tamboret a l'entrada del santuari. ¹⁰ Ella, plena d'amargor i plorant desconsoladament, pregà al Senyor ¹¹ i li va fer una promesa: —Senyor de l'univers, si et dignes mirar la meua aflicció i et recordes de la teua serventa, si no t'oblides de la teua serventa i em dones un fill, te l'oferiré, Senyor, per tota la vida, i, com a senyal, no li tallaran mai els cabells. ¹² Mentre ella anava insistint en la seua pregària al Senyor, Elí es fixava en la seua boca. ¹³ Anna parlava interiorment; movia els llavis, però no se li sentia la veu. Elí, doncs, va pensar que anava be-

guda, ¹⁴ i li digué: —¿En tens per a molt, d'estar ací borratxa? Vés a dormir el vi que portes! ¹⁵ Anna va respondre: —No, senyor meu. Sóc una dona atribolada. No he begut vi ni cap altra beguda alcohòlica. Tan sols obria el cor al Senyor. ¹⁶ No prengues la teua serventa per una qualsevol. M'expressava així perquè estic molt trista i abatuda. ¹⁷ Elí va dir: —Vés-te'n en pau i que el Déu d'Israel et concedisca allò que li has demanat. ¹⁸ Ella respongué: —Senyor meu, que tinga sempre el teu favor! Anna se'n va anar, va menjar i ja no semblava la mateixa d'abans.

VISQUEM COM A CRISTIANS

Jóvens, obriu-li el cor als vostres pares

(Proverbis 23:26) Confia en mi, fill meu, mira de bon grat el meu exemple.

(Salm 127:3, 4) L'herència del Senyor són els fills, els descendents són la millor recompensa; ⁴ els fills que heu tingut quan éreu jóvens són com les fletxes en mans d'un guerrer.

(Proverbis 3:32) Perquè el Senyor detesta els perversos, mentre que als honrats els té per amics.

(Proverbis 4:10-12) Escolta, fill, guarda les meues paraules i allargaràs la vida anys i més anys. ¹¹ Et guiaré pel camí de la saviesa, et conduiré per les bones rutes; ¹² si hi passes, no trobaràs obstacles, no entropes-saràs si hi corres.

DEL 14 AL 20 DE FEBRER

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 1 SAMUEL 3-5

«Jhovà mostra consideració»

(1 Samuel 3:4-7) El Senyor va cridar Samuel. Ell respongué: —Sóc ací. ⁵ Va anar corrents cap on era Elí i li digué: —Sóc ací.

He sentit que em cridaves. Elí va respondre: —No t'he cridat. Torna-te'n a dormir. Ell se'n tornà a dormir. ⁶ Però el Senyor el cridà altra vegada. Samuel es va alçar, tornà on era Elí i li digué: —Sóc ací. He sentit que em cridaves. Elí va respondre: —No t'he cridat, fill meu. Torna-te'n a dormir. ⁷ Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, perquè la seua paraula encara no se li havia revelat.

w18.09 24 § 3

Un Déu totpoderós, però considerat

³ Samuel va començar a servir a Jehovà en el tabernacle quan era només un xiquet (1Sa 3:1). Una nit, després que se n'anara a dormir, va ocórrer una cosa molt estranya (**llig 1 Samuel 3:2-10**). Va escoltar una veu que cridava el seu nom i va pensar que era l'envellit gran sacerdot Elí. Com era molt obedient, va anar corrent i va dir: «Sóc ací. He sentit que em cridaves». Elí li va dir que no havia sigut ell. Va passar el mateix una segona volta. Quan Samuel va anar per tercera volta, Elí es va adonar que era Déu qui cridava al xiquet. Així que li va dir com hauria de respondre i Samuel li va fer cas. Per què no li va dir Jehovà a Samuel des del primer moment que era ell qui el cridava? La Bíblia no ho diu. Però el que va passar ens mostra que en gran part va ser per consideració a Samuel. Per què diem açò?

(1 Samuel 3:8, 9) El Senyor va cridar Samuel per tercera vegada. Ell es va alçar, anà on era Elí i li digué: —Sóc ací. He sentit que em cridaves. Elí va comprendre que era el Senyor qui cridava el xiquet, ⁹ i digué a Samuel: —Vés, torna-te'n a dormir i, si algú et cridava, digues: «Parla, Senyor, que el teu servent escolta». Samuel se'n tornà al seu lloc a dormir.

(1 Samuel 3:15-18) Samuel se'n tornà a dormir. A punta de dia es va alçar i obrí les portes del santuari del Senyor. Tenia por

d'explicar la visió, ¹⁶ però Elí el va cridar: —Samuel, fill meu. Ell li respon: —Sóc ací. ¹⁷ Elí li diu: —Quin missatge t'ha donat el Senyor? No m'ho amagues, t'ho demane. Que Déu faci caure damunt de tu tota classe de mals si m'amagues res del que t'ha comunicat! ¹⁸ Llavors Samuel li va comunicar tot el missatge, sense amagar-li res. Elí digué: —Ell és el Senyor: que faci el que li semble bé.

w18.09 24 § 4

Un Déu totpoderós, però considerat

⁴ **Llig 1 Samuel 3:11-18.** La llei de Jehovà manava als xiquets que respectaren la gent major, sobretot el «cap» del poble (Ex 22:27 [v. 28 *TNM*]; Lv 19:32). Per això, és molt difícil imaginar-se a Samuel atrevint-se a anar de matí on estava Elí per a donar-li el dur missatge de condemna de Déu. De fet, el relat conta que: «tenia por d'explicar» la visió a Elí. Però Déu li va deixar clar a Elí que era ell qui estava cridant a Samuel. Aixina que Elí es va encarregar de la situació i li va demanar que no li amagara res. Samuel el va obeir i «li va comunicar tot el missatge».

Joies espirituals

(1 Samuel 3:3) Samuel dormia al santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. Abans que s'apagara la llàntia del santuari de Déu.

w05 15/3 21 § 6

Punts destacats del llibre de Primer de Samuel

3:3. Dormia Samuel realment en el Santíssim? No. Samuel era un levita de la família no sacerdotal dels fills de Quehat (1 Cròniques 6:18-23 [vv. 33-38 *TNM*]). Per tant, no li estava permés «entrar a mirar ni un sol instant les coses santes» (Nombres 4:17-20). L'única part del santuari a la que Samuel tenia accés era el pati del tabernacle. Allí és on probablement dormia. Pareix

que Elí també dormia en alguna secció del pati. L'expressió «on hi havia l'arca de Déu» ha de referir-se al recinte del tabernacle.

Lectura de la Bíblia

(1 Samuel 3:1-18) El xiquet Samuel vivia dedicat al servei del Senyor a les ordres d'Elí. En aquell temps, el Senyor comunicava rarament la seua paraula: no solia mostrar-se en visió. ² Elí anava perdent la vista; quasi no hi veia. Una nit, Elí se n'havia anat a dormir a la seua cambra. ³ Samuel dormia al santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. Abans que s'apagara la llàntia del santuari de Déu, ⁴ el Senyor va cridar Samuel. Ell respongué: —Sóc ací. ⁵ Va anar corrents cap on era Elí i li digué: —Sóc ací. He sentit que em cridaves. Elí va respondre: —No t'he cridat. Torna-te'n a dormir. Ell se'n tornà a dormir. ⁶ Però el Senyor el cridà altra vegada. Samuel es va alçar, tornà on era Elí i li digué: —Sóc ací. He sentit que em cridaves. Elí va respondre: —No t'he cridat, fill meu. Torna-te'n a dormir. ⁷ Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, perquè la seua paraula encara no se li havia revelat. ⁸ El Senyor va cridar Samuel per tercera vegada. Ell es va alçar, anà on era Elí i li digué: —Sóc ací. He sentit que em cridaves. Elí va comprendre que era el Senyor qui cridava el xiquet, ⁹ i digué a Samuel: —Vés, torna-te'n a dormir i, si algú et cridava, digues: “Parla, Senyor, que el teu servent escolta.” Samuel se'n tornà al seu lloc a dormir. ¹⁰ El Senyor va entrar, se li acostà i el cridà com les altres vegades: —Samuel, Samuel! Ell va respondre: —Parla, que el teu servent escolta. ¹¹ Llavors el Senyor digué a Samuel: —Estic a punt de fer una cosa tan enorme a Israel que tot el qui ho senta quedarà astorat. ¹² Aquell dia executaré contra Elí i contra la seua família tot el que he sentenciat. Ho començaré i ho acabaré. ¹³ Li anuncie que, per culpa d'ell, condemne

per sempre la seua família; ell sabia que els seus fills no em tenien cap respecte i els ha deixat fer. ¹⁴ Per això he jurat a la casa d'Elí que ni sacrificis ni ofrenes no podran expiar mai la seua culpa. ¹⁵ Samuel se'n tornà a dormir. A punta de dia es va alçar i obrí les portes del santuari del Senyor. Tenia por d'explicar la visió, ¹⁶ però Elí el va cridar: —Samuel, fill meu. Ell li respon: —Sóc ací. ¹⁷ Elí li diu: —Quin missatge t'ha donat el Senyor? No m'ho amagues, t'ho demane. Que Déu faci caure damunt de tu tota classe de mals si m'amagues res del que t'ha comunicat! ¹⁸ Llavors Samuel li va comunicar tot el missatge, sense amagar-li res. Elí digué: —Ell és el Senyor: que faci el que li sembla bé.

VISQUEM COM A CRISTIANS

Lliçons de la vida de Samuel

(1 Samuel 2:22-26) Elí ja era molt vell. Sentia a dir tot el que els seus fills feien a la gent d'Israel i com jeien amb les dones que s'agrupaven a l'entrada de la tenda del trobament. ²³ Elí els deia: —Per què feu aquestes maldats que estic sentint comentar a tot el poble? ²⁴ No, fills meus, les notícies que m'arriben no són bones: vosaltres feu pecar el poble del Senyor. ²⁵ Si un home pecca contra un altre home, Déu serà el seu mitjancer; però si un home pecca contra el Senyor, qui li farà de mitjancer? Però ells no feien cas del que deia son pare. El Senyor havia decidit que moriren. ²⁶ Entretant, el xiquet Samuel s'anava fent gran i creixia en bondat, tant davant del Senyor com davant dels hòmens.

(1 Samuel 3:19) Samuel es va fer gran. El Senyor era amb ell i feia que es complira tot el que li anunciava.

(1 Samuel 8:1-5) Quan Samuel es va fer vell, nomenà jutges d'Israel els seus dos fills. ² El fill gran es deia Joel, i el menut Abià. Administraven justícia a Beerxeba. ³ Però els fills

de Samuel no es comportaven com ell, sinó que anaven darrere dels diners i acceptaven regals, violentant així el curs de la justícia. ⁴ Tots els ancians d'Israel, doncs, es van reunir i anaren a trobar Samuel a Ramà ⁵ per dir-li: —Mira, tu ja ets vell i els teus fills no es porten com tu. Dóna'ns un rei que ens governe, tal com tenen totes les altres nacions.

(Isaïes 41:10) No tingues por, que jo sóc amb tu. No passes ànsia, que jo sóc el teu Déu. Jo et done força i t'ajude, et sostinc amb la meua dreta bondadosa.

(Isaïes 41:13) Perquè jo, el Senyor, sóc el teu Déu; et done la mà i et dic: “No tingues por, sóc jo qui t'ajuda!

DEL 21 AL 27 DE FEBRER

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 1 SAMUEL 6-8

«Qui és el teu rei?»

(1 Samuel 8:4, 5) Tots els ancians d'Israel, doncs, es van reunir i anaren a trobar Samuel a Ramà ⁵ per dir-li: —Mira, tu ja ets vell i els teus fills no es porten com tu. Dóna'ns un rei que ens governe, tal com tenen totes les altres nacions.

it-2 813 § 2

Regne de Déu

Els israelites demanen un rei humà. Quasi quatre-cents anys després de l'èxode i més de huit-cents anys després que Déu fera un pacte amb Abraham, els israelites demanaren un rei humà per a que els guiara, tal com tenien la resta de les nacions. Amb esta petició, rebutjaven la mateixa governació reial de Jehovà sobre ells (1Sa 8:4-8). És cert que el poble tenia raons per a esperar que Déu establira un regne en harmonia amb les promeses donades a Abraham i a Jacob. A més, la profecia que

va pronunciar Jacob respecte a Judà en el seu llit de mort, donava més base a esta esperança (Gn 49:8-10), aixina com també la donaven les paraules que Jehovà va dirigir a Israel després de l'èxode (Ex 19:3-6), els terminis del pacte de la Llei (Dt 17:14, 15) i inclús part del missatge que Déu va fer pronunciar al profeta Balaam (Nm 24:2-7, 17). Anna, la devota mare de Samuel, va expressar esta esperança en oració (1Sa 2:7-10). No obstant això, Jehovà no havia revelat completament el seu secret sagrat respecte al Regne; no havia indicat quan arribaria el moment degut per a establir-lo ni l'estructura i els components d'este govern, o si seria terrenal o celestial. Per tant, va ser un atreviment que el poble exigira un rei humà.

(1 Samuel 8:7, 8) i el Senyor li respongué: —Accedeix al que el poble et demana. No et rebutgen a tu, sinó que no em volen tenir per rei a mi. ⁸ Es comporten amb tu tal com s'han portat amb mi des del dia que els vaig traure d'Egipte fins al dia de hui, abandonant-me i adorant altres déus.

w11 1/1 27 § 1

Va continuar endavant a pesar dels problemes de la vida

Samuel va exposar el problema a Jehovà i ell li va respondre: «Accedeix al que el poble et demana. No et rebutgen a tu, sinó que no em volen tenir per rei a mi». Així que Jehovà li va fer vore que no hi havia cap raó, per a que se sentira ofés, perquè era a Ell a qui el poble havia insultat. Aleshores, mitjançant el profeta, Jehovà va advertir als israelites que tindre un monarca els eixiria car. Però ells insistiren: «No, no! Volem tenir un rei!». Quan Déu els va elegir un i va enviar a Samuel a ungir-lo, este va obeir, com sempre ho havia fet (1 Samuel 8:7-19).

(1 Samuel 8:9) Accedeix, doncs, al que et demanen. Però els has d'advertir i explicar com els governarà el rei que tindran.

(1 Samuel 8:18) El dia que això passe, vos queixareu del rei que vos haureu triat, però el Senyor no vos escoltarà.

w10 15/1 30 § 9

Va continuar endavant a pesar dels problemes de la vida

⁹ La història va demostrar com d'encertada havia sigut aquella advertència. La monarquia va ocasionar greus problemes en Israel, sobretot quan els reis van ser infidels. Al llarg dels segles s'ha repetit en totes les nacions el mateix patró: si un governant no reconeix a Déu, no aconsegueix canvis permanents. Però, i els polítics que afirmen que Ell beneïx les seues gestions encaminades a aconseguir pau i seguretat? Com no segueixen a Jehovà, en realitat no tenen el seu suport (Sl 2:10-12).

Joies espirituals

(1 Samuel 7:3) Samuel els va dir: —Si vos convertiu al Senyor de tot cor, heu de llevar d'enmig de vosaltres els déus dels estrangers i també les Astartes. Poseu el vostre cor en el Senyor i adoreu-lo a ell sol, i ell vos salvarà del poder dels filisteus.

w02 1/4 12 § 13

Per què m'he de batejar?

¹³ Abans de batejar-se com a testimoni de Jehovà, és necessària la conversió de la persona. Es tracta d'un acte lliure i voluntari de part de qui s'ha resolt de tot cor a seguir a Jesucrist. Implica rebutjar les males accions anteriors i la decisió de fer el que és bo als ulls de Déu. En les Escriptures, els verbs hebreus i grecs relacionats amb la conversió donen el sentit de tornar arrere, donar-se la volta, és a dir, una acció que

implica deixar arrere el mal camí i tornar a Déu (1 Reis 8:33, 34). Per a que hi haja una conversió, hem de demostrar «els fruits que demana la conversió» (Fets 26:20). És necessari abandonar la religió falsa, actuar en harmonia amb els manaments de Déu i donar devoció exclusiva a Jehovà (Deuteronomi 30:2, 8-10; 1 Samuel 7:3). La conversió canvia la nostra manera de pensar, els objectius i la nostra forma de ser (Ezequiel 18:31). Ens convertim quan substituïm les característiques roïnes per la nova personalitat (Fets 3:19; Efesis 4:20-24; Colossencs 3:5-14).

Lectura de la Bíblia

(1 Samuel 7:1-14) Els de Quiriat-Jearim es van fer càrrec de l'arca del Senyor. La van instal·lar a casa d'Avinada, dalt del tossal, i consagraren el fill d'aquest, Elazar, perquè custodiara l'arca del Senyor. ² Ja feia molt de temps, uns vint anys, que l'arca havia estat instal·lada a Quiriat-Jearim. Llavors tot el poble d'Israel va acudir al Senyor. ³ Samuel els va dir: —Si vos convertiu al Senyor de tot cor, heu de llevar d'enmig de vosaltres els déus dels estrangers i també les Astartes. Poseu el vostre cor en el Senyor i adoreu-lo a ell sol, i ell vos salvarà del poder dels filisteus. ⁴ Els israelites, doncs, van llevar les estàtues dels Baals i les Astartes i van adorar únicament el Senyor. ⁵ Samuel digué: —Aplegueu tot Israel a Mispà i pregareu per vosaltres al Senyor. ⁶ Es van reunir, doncs, a Mispà, van pouar aigua i l'abocaren davant del Senyor. Aquell dia van celebrar un dejuni. I deien: —Hem pecat contra el Senyor. Així Samuel va ser jutge dels israelites a Mispà. ⁷ Quan els filisteus van sentir a dir que els israelites s'havien concentrat a Mispà, els cinc primers magistrats de les ciutats filistees van pujar per atacar Israel. Els israelites, en saber-ho, van tenir por dels filisteus

⁸ i digueren a Samuel: —No calles ni te'n vages! No pares de clamar al Senyor, el nostre Déu, a favor nostre: que ell ens salve de les mans dels filisteus! ⁹ Samuel va prendre un anyell de llet i el va sacrificar tot sencer en holocaust al Senyor. Va clamar al Senyor a favor d'Israel i el Senyor l'escoltà. ¹⁰ Mentre Samuel oferia l'holocaust, els filisteus s'acostaren per atacar Israel. Però el Senyor va desencadenar aquell dia una gran tronada contra els filisteus, que es van espantar i perderen la batalla. ¹¹ Els israelites eixiren de Mispà, perseguiren els filisteus i els anaren derrotant fins més avall de Betcar. ¹² Llavors Samuel va fer erigir una pedra entre Mispà i Xen i l'anomenà Eben-Aèzer (que significa «roca de l'ajuda»), perquè deia: «Fins ací ens ha ajudat el Senyor.» ¹³ Els filisteus van quedar humiliats i ja no tornaren a fer més incursions pel territori d'Israel. Durant tota la vida de Samuel, el Senyor va fer sentir als filisteus el poder de la seua mà, ¹⁴ i les poblacions que els filisteus havien pres a Israel tornaren a ser israelites, des d'Ecron fins a Gat. Així va ser alliberat tot el territori d'Israel que estava en poder dels filisteus. I també hi hagué pau entre Israel i els amorreus.

DEL 28 DE FEBRER AL 6 DE MARÇ

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 1 SAMUEL 9-11

«Saül era humil i modest al principi»

(1 Samuel 9:21) Saül replicà: —¿No sóc jo benjaminita, d'una de les tribus més menudes d'Israel? ¿I no és la meua família la darrera de totes les famílies de la tribu de Benjamí? Per què em dius tot això?

(1 Samuel 10:20-22) Samuel va fer acostar totes les tribus d'Israel, i la sort recaigué en la tribu de Benjamí. ²¹ Va fer acostar per fa-

mílies la tribu de Benjamí, i la sort va recaure en la família de Matrí. Finalment, la sort recaigué en Saül, fill de Quix. El van buscar però no el trobaven. ²² Consultaren novament el Senyor: —¿Ha vingut ací algú més? El Senyor va respondre: —Està amagat entre els bagatges.

w20.08 10 § 11

Anem amb Déu amb humilitat i modèstia

¹¹ Meditem en el que li va passar al **rei Saül**. Quan era jove, era tan modest i se sentia tan insignificant que fins i tot se li va fer difícil acceptar més responsabilitats (1Sa 9:21; 10:20-22). Però a poc a poc, després de ser anomenat rei, es va tornar arrogant i va fer coses que no tenia dret de fer. En una ocasió, va perdre la paciència mentres esperava que arribara el profeta Samuel. En lloc de ser modest i confiar que Jehovà ajudaria al seu poble, va oferir un sacrifici cremat malgrat que no estava autoritzat per a fer-ho. Com a resultat, Jehovà li va llevar la seua aprovació, i més tard, el tron (1Sa 13:8-14). Fem bé en aprendre la lliçó i no anar més enllà del que ens correspon.

(1 Samuel 10:27) En canvi, uns malcontents deien: —De què ens podrà salvar, aquest? El menyspreaven i no li van oferir cap present. Però ell va callar.

(1 Samuel 11:12, 13) Aleshores el poble digué a Samuel: —Qui són els qui deien: “Saül no és capaç de ser el nostre rei”? Doneu-nos aquests hòmens, que els matarem! ¹³ Però Saül va dir: —Ningú no ha de morir en un dia com aquest. Hui el Senyor ha salvat Israel.

w14 15/3 9 § 8

Com mantindre un esperit de sacrifici

⁸ El que li va ocórrer al rei Saül ens servix d'avertència. És un exemple clar què

l'egoisme pot corrompre el nostre esperit de sacrifici. Saül va començar el seu regnat amb una actitud modesta i humil (1Sa 9:21). No va voler castigar els israelites que van murmurar en contra del seu nomenament, encara que podia pensar que tenia el dret de fer-ho perquè Déu mateix l'havia fet rei (1Sa 10:27). El rei Saül va acceptar la guia de l'esperit de Déu al dirigir el poble en la seua lluita contra els ammonites i després va reconèixer humilment que el mèrit de la victòria que va obtindre era de Jehová (1Sa 11:6, 11-13).

(1 Samuel 11:5-7) En aquestes, Saül, que tornava del camp guiant els bous, va arribar i preguntà: —Què li passa, a la gent, que plora? Llavors li van explicar el que havien dit els de Jabeix. ⁶ Quan Saül va sentir-ho, l'esperit de Déu s'apoderà d'ell. Encés d'indignació, ⁷ va agafar la parella de bous, els va fer trossos i els envià per tot el territori d'Israel per mitjà de missatgers que deien: —Això és el que farem amb els bous dels qui no vinguen a la guerra amb Saül i Samuel. El Senyor va escampar el temor sobre el poble, i eixiren tots com un sol home.

w95 15/12 10 § 1

Els ammonites: un poble que va respondre a la bondat amb hostilitat

De nou, els ammonites respongueren a la bondat de Jehová amb hostilitat. Jehová no va passar per alt la seua sàdica amenaça. «Quan Saül va sentir-ho, l'esperit de Déu s'apoderà d'ell. Encés d'indignació». Guiat per l'esperit de Déu, Saül va reunir un exèrcit de 330.000 combatents que infligiren als ammonites una derrota tan gran que «no en quedaren dos de junts» (1 Samuel 11:6, 11).

(Romans 12:3) En virtut de la gràcia que he rebut, dic a tots i cada un: no vos tingueu

per més del que sou; tingueu una idea justa de vosaltres mateixos, amb sensatesa, sense ambicions, cadascú segons la mesura de la fe que Déu li ha concedit.

(Romans 12:16) Viviu d'acord els uns amb els altres. No aspireu a grandeses, sinó poseu-vos al nivell dels humils. No vos tingueu per savis.

(1 Corintis 4:7) Què vos fa pensar que sou superiors als altres? Què teniu que no hàgeu rebut? I si ho heu rebut, per què vos en glorieu com si ho tinguéreu de vosaltres mateixos?

Joies espirituals

(1 Samuel 9:9) Antigament, a Israel, quan algú anava a consultar Déu, deia: «Anem al vident.» Als qui hui anomenem «profetes», abans els deien «vidents».

w05 15/3 22 § 8

Punts destacats del llibre de Primer de Samuel

9:9. Què té de significativa la frase: «als qui hui anomenem “profetes”, abans els deien “vidents”»? Estes paraules pogueren indicar que a mesura que els profetes adquiriren més rellevància en els dies de Samuel i durant el període dels reis d'Israel, la paraula «vident» va ser reemplaçada pel terme «profeta». A Samuel se li considerava el primer profeta (Fets 3:24).

Lectura de la Bíblia

(1 Samuel 9:1-10) Hi havia un home a la tribu de Benjamí que es deia Quix i era fill d'Abiel, fill de Seror, fill de Becorat, fill d'Affah, fill d'un benjaminita. Era un home valent. ² Tenia un fill que es deia Saül, jove i ben plantat. Entre els israelites no n'hi havia cap de tan ben plantat. Els altres li arribaven a les espatles: era més alt que tots.

³ Un dia es van perdre les someres de Quix, el pare de Saül, i Quix digué al seu fill: —Pren un dels criats i vés a buscar les someres. ⁴ Van recórrer les muntanyes d'Efraïm i travessaren la regió de Xalixa, però no les van trobar. Passaren per la regió de Xaalim, i no hi eren. Van travessar el territori de Benjamí i tampoc no les hi trobaren. ⁵ En arribar al territori de Suf, Saül va dir al criat que l'acompanyava: —Deixem-ho córrer i tornem-nos-en: mon pare ja no pensa en les someres i més bé deu passar ànsia per nosaltres. ⁶ El criat li va respondre: —Mira, justament en aquest poble hi ha un home de Déu, que té molta anomenada. Mai no falla res d'allò que anuncia. Anem-hi: potser ell ens indicarà el camí que hem de seguir. ⁷ Saül va dir al criat: —Està bé, anem-hi! Però, què li portarem, a aquest home? No ens queda cap pa a les alforges. No podem fer cap present a l'home de Déu. Què li podríem donar? ⁸ El criat va insistir: —A mi em queda una peça d'un quart de sicle de plata. La puc donar a l'home de Déu, i que ell ens diga on hem d'anar. ⁹ Antigament, a Israel, quan algú anava a consultar Déu, deia: «Anem al vident.» Als qui hui anomenem «profetes», abans els deien «vidents». ¹⁰ Saül digué al criat: —Ben pensat. Anem-hi! I van anar cap al poble on vivia l'home de Déu.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Augmenta la teua alegria en la predicació: Ajuda els teus estudiants a evitar les males companyies

(Salm 15:1) Senyor, qui podrà estar-se a ta casa? Qui podrà viure a la teua muntanya santa?

(Salm 15:4) No compten als seus ulls els descreguts, honora els fidels del Senyor. No es desdiu d'un jurament onerós.

(Proverbis 13:20) Qui va amb un savi es torna savi, qui va amb un neci es torna més neci.

(Marc 10:29, 30) Jesús digué: —Vos ho assegure: tot aquell que per mi i per l'evangelí haja deixat casa, germans, germanes, mare, pare, fills o camps, ³⁰ rebrà, ja en el temps present, cent vegades més de cases, germans, germanes, mares, fills, camps, i també persecucions, i, en el món futur, la vida eterna.

(1 Corintis 15:33) No vos deixeu enganyar: «Les males companyies corrompen els bons costums».

Exemples de conversacions

(2Co 1:4) Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiem confortar els qui passen alguna pena.

(Jeremies 29:11) Jo sé quins són els meus designis sobre vosaltres, designis de pau i no de desgràcia: jo vos donaré un futur i una esperança. Ho dic jo, el Senyor.